

Bananas

Fa una colla d'anys (era a finals del segle passat, de fet) el director d'aquesta casa, Eduard Mas, i l'articulista de fireta que signa, feien un programa plegats a Rap 107, que és com es deia l'emissora municipal de Parets abans que Justo Molinero els envaís la freqüència i s'hi haguessin d'afegir el "punt tres" distintiu d'avui ja fa uns quants dies.

El programa en qüestió incloïa trucades "en conya" i una sèrie d'imitacions, a càrrec de la meua pròpia veu. Una de les trucades va consistir en contactar amb l'alcalde de Barcelona d'aleshores i conspicu paretà renegat, Joan Clos (recordat pel Fòrum, per anar en cotxe a Catalunya Ràdio el Dia Sense Cotxes, i per la seva oratòria *piquiponiana* (<http://www.diaridegirona.cat/opinio/2011/07/10/pich-i-pon-i-les-piquiponades/500292.html>), entre d'altres mèrits), fent-nos passar pel conseller de Sanitat d'aquells dies i actual alcalde de Barcelona (quines coses) Xavier Trias i Vidal de Llobatera.

La trucada era força innocent i no tenia cap més meta que arribar a contactar amb l'alcalde a qui suposàvem li seríem simpàtics provenint de la seva vila natal. La meta de l'èxit era aquest, un divertimento: rialles, graciets i demostrar que imitàvem bé i que, ja només per això, podíem fer gràcia. El cas és que vam aconseguir l'èxit amb escreix (recordo correidisses a l'altra banda del telèfon per part de les sofertes secretàries: "un moment senyor Javié Trias, un moment senyor conseller..." I un tacatacatat que s'allunyava nerviós) i vam parlar amb en Clos, a qui, aparentment li va fer molta gràcia la cosa ("imiteu molt bé, tu!"). Doncs va resultar que no n'hi va fer tanta: a la tarda ens van avisar de la ràdio que un pelacanyes de comunicació l'Ajuntament de Barcelona havia trucat enfurismat i al saber que la trucada no havia estat en directe, sinó gravada, ens van prohibir d'emetre-la. L'Ajuntament de Barcelona censurava una trucada d'un programa d'humor de dos adolescents de Ràdio Parets. Barcelona, Parets. Ja ho veuen.

És anecdòtic: una anècdota molt menor, però significativa. Per desgràcia hi ha casos pitjors d'aquesta vergonya democràtica: el control i la potineria dels partits polítics sobre els mitjans de comunicació públics, que són entesos com a joguines personals d'autopromoció, autoadulació i de modulació del discurs que ha d'arribar a la ciutadania. En són proves recents els mails que els partits envien als seus opinants en les inefables tertúlies o el cas de Cardedeu i la seva històrica i pressionada televisió local que ens explicaven en Jordi Asturgó (<http://www.nacioidigital.cat/naciogranollers/opinio/4780/crosta/okupa/tv/cardedeu>) i la Marta Cordoní (<http://www.nacioidigital.cat/naciogranollers/opinio/5245/tele/cardedeu/llibertat/poder>). I, esclar, el cas de Vallès Visió i el cessament fulminant del seu director Jordi Seguer per "motius econòmics" i de dos treballadors més (que tenen nom: Ariadna Comas i Jordi Vilanova) per la mateixa raó. El primer va denunciar censura, els segons es van negar a signar una carta que es desvinculava de les acusacions de Seguer. Enmig, un correu electrònic revelava com l'Ajuntament de Mollet intentava fer-se els informatius a mida.

Fa gràcia veure com aquests dies, amb motiu de la mort del president de Veneçuela, Hugo Chávez, moltes de les crítiques negatives a la Revolució bolivariana passaven pel presumpte control dels mitjans que el seu govern, hi exercia (quan la majoria de mitjans del país els controla justament l'oposició). I aquesta crítica, que prefigura Veneçuela com una república bananera, es feia des de mitjans privats (empreses que es dediquen al negoci de la comunicació) i públics (ben lliures de pressions polítiques i d'ansies de control des de les seves estructures més petites, com hem vist) catalans. Però ja se sap que és més fàcil veure la palla a l'ull aliè que la banana en el propi.